

Розділ 1. Гостя

Моїй С.

Я писала цю історію, щоб сказати тобі все те, на що завжди бракувало слів. А потім виявилось, що я багато чого не казала й самій собі.

— Окей, це абсолютно безглузда ідея, — Софа почухала брову й сіла в центрі кімнати малювати пентаграму. — Але все ж краще, ніж домашка з фізики.

Вона набрала повні груди повітря, стишуючи дихання. Відповідно до ритуалу, треба з першої спроби провести коло навколо себе й замкнути лінію в початковій точці. Коло може бути кривим — це прийнятно, але нізащо не можна відривати руку.

Софа міцніше стисла рожеву крейду. За ритуалом, потрібна або біла, або червона, але яка вже є.

— Почали.

Дівчина легко торкнулася крейдою темно-коричневих дощок, з яких відгорнула сірий пухнастий килимок. Недалеко, щоб можна було швидко прикрити, якщо зайде мати. Проте після зміни в лікарні вона така втомлена, хоч стіни розфарбовуй — нічого не помітить. Та все ж обережність точно не завадить.

З-під пальців з'явилася лінія. Вона йшла несміливо, та, на диво, рівно. Софа стала на коліна, обкрутилася, затаїла дихання від напруження й замкнула лінію чітко в тій точці, з якої почала. Цокнула язиком. Вийшло доволі нормальне коло, тільки з одного боку трохи приплескане. Але то не страшно.

Заново ввімкнула потрібний уривок на телефоні. Пів години тому з-поміж едитів з «Гравіті-Фолз» і мемів про малювання вигаданих персонажів її стрічка винесла відьомське відео. Це було щось незвичне. Спершу дівчина довго не могла зрозуміти, що воно робить у її ідеально налаштованій стрічці. А потім таки згадала. Нещодавно Магдалена закидала прогнозами про сезон Тільця: щось про атмосферу сестринства та яскраві нові знайомства. Щоправда, сьогоденнє відео відрізнялося від звичних захоплень подруги-відьмачки.

— Обряд на кращу енергетику в кімнаті, аякже, — прошепотіла дівчина, — боже, що я взагалі роблю?

Її діймала... цікавість. Звичайна цікавість, помножена на нескінченну нудьгу й трохи бентегу. Софа не вірила у вищі сили й стародавні божества, а надто в те, що кожна дівчина обов'язково мусить мати рожевий кварц. Дана все одно подарувала їй цей камінь на день народження, добре, що хоч у вигляді милого кулона-серденька. Подруга любила такі штуки, проте нікого не переконувала в їхній дієвості.

До того ж Дана завжди вакцинувалася за графіком і вірила в теорію Дарвіна, тож Софа була за неї спокійна.

— І чого я її не покликала? — запитала сама себе дівчина й похитала головою.

Щоправда, Дана ніколи не проводила обрядів. Її максимум — установити застосунок з натаальною картою на телефон і внести туди інформацію про близьких.

Далі, за інструкцією, свічки. Чорні. Проте вдома таких не було, а спеціально йти до магазину аж ніяк не хотілося. Знайшла білі. І жовтенькі — із бджолиного воску.

— Якщо вже запалюю, то хоч удома приємно пахнутиме.

Софа клацнула запальничкою. Рекомендацію запалювати свічки довгими дев'ятисантиметровими сірниками вона проігнорувала. Де їх узагалі знайти тепер?

— Що там далі... Обов'язково потрібна пожертва, інакше не спрацює. Щось треба обміняти на бажане. Найкраще взяти їжу, — Софа із сумнівом подивилася на свої скромні надбання. Мати суворо забороняла їсти в кімнаті, але старший брат залюбки ігнорував право власності на їжу в холодильнику. Тож у кімнаті були сякі-такі збереження — два шоколадні батончики й пляшечка закваски з висівками.

— Окей, окей...

Дівчина відкрила пляшечку й вилила вміст у чашку. Подумала, потім розпакувала один батончик і примостила зверху на чашку — не на підлогу ж його класти. Усе це добро розмістила в центрі кола, сама вийшла за його межі.

— Свічки горять, коло є, я в ньому була... Написати слова-чари, розмістити навколо підношення на клаптиках паперу. Але навіщо стільки рухів? Чому не просто — череп, незайманка, відрізати собі мізинця?

Софа буркотіла, але слухняно перемальовувала закарлючки на папірці, який завбачливо видерла зі скетчбука. Доки складала, випадково порізала пальця гострим паперовим краєм. Ранка вийшла довгою та болючою.

— З-з-зараза... — дівчина розклала папірці, щоб завершити справу, але неминуче мазнула по одному з них кров'ю. — От з якого переляку?

Засунула пальця в рота й повернулася назад до телефону.

— І останнє, нарешті! Відчинити вікна в кімнаті, заплющити очі й уголос прочитати закляття. Ну хоч травень, — Софа виконала всі умови. — Ага, вимкнути все штучне світло... А телефон рахується? Мені що, напам'ять це все вивчити? Ага, ще чого.

Дівчина зменшила яскравість на екрані до мінімуму й вимкнула лампу. Тепер кімнату освітлювали лише вогники свічок, які коливалися від раптового протягу.

— Окей, окей, окей...

Софа кілька разів мовчки повторила слова «чарів» — треба ж не збитися. Вона не надто розуміла, чому почала це робити. Може, відео гіпнотичне? Проте не було ні людини, ні голосу. Просто якась стишена музика й текст із картинками.

Дівчина потрусила головою, проганяючи зайві думки. Довге русяве волосся, акуратно забране у два низькі хвости, перекинула за спину, щоб не загорілося від свічок. У карих очах іскрилася цікавість і нетерплячість. Софа не вірила в задум, та все ж кайфувала від процесу.

— *Моя муко, ти ходиш по грані!* — Здалося, чи в кімнаті й справді стало темніше? — *Вчора була я королева королів,* — вона змінила слова в заклятті й навіть не помітила. — *А сьогодні попів згорання...* — Свічки враз згасли від протягу. — *Осідає на жар кольорів.*

Нічого не сталося. Чашка так і стояла в колі. Папірці лежали. Свічки більше не горіли. Лише рівненькі ниточки диму підіймалися до стелі. Софа повільно обвела поглядом кімнату. Енергетика ніби не змінилася. Лише свічки все запахтили. І ще чути аромат шоколаду. Та це лише перша частина віршика. Може, наступна все змінить?

— *Мертві барви. О руки-митарі!* — Софа не була певна, що правильно поставила наголос в останньому слові, але сподівалась, що підсвідомо вгадала. —

*На мольбертах розп'ятий світ. — Голі дівочі щиколотки
огорнув колючий холод, такий пронизливий, що
захотілося скрикнути. — Я — надгріб'я на цьому цвинтарі.
Кипариси горять в небозвід¹.*

І тут свічки знову загорілися. Спершу несміливо
й повільно, але полум'я росло й росло, набагато
вище, ніж узагалі має бути у свічки. Перед очима
остовпілої дівчини воно перекинулося на клаптики
паперу, залишаючи за собою рівненьку смужку
попелу. Той димів так сильно, що через хвилину Софі
забракло повітря. Вона не стрималась і закашлялася,
прикриваючи долонею рота.

— Ой, вибач мені, вибач, — дим ураз збився
в купку й ожив. — Я вже так давно не існувала...
Тут. Зазвичай дим людям подобався. Додавав мені
містичності. Та може... Може, уже й ні. Усе, усе, не
кахикай, я відступила.

— Ти... говориш? — Софа вирячилася на нове
створіння в кімнаті та обережно позадкувала.

— Звичайно! Я неабияка химера, — дим набирив
дедалі помітніших обрисів. Перед дівчиною тепер
була висока жіноча постать з фіолетовою шкірою та
синім волоссям і в класичному костюмі. Чи радше...
її малюнок? Здавалося, наче персонажку зі старого
двовимірного мультика переселили в реальний світ.
Софа навіть відступила ліворуч і трохи вперед, щоб

¹ Вірш Ліни Костенко, який гурт «Вежа Хмар» поклав на музику в альбомі
«Плач» 1998 року. Мотиви дуже чаклунські й глибокі, схожі на давні
намовляння.

зазирнути за істоту, зрештою побачила, що вона таки
об'ємна, хоча й плоскіша за двері.

Очей у химери не було. Але якщо придивитися,
то виявиться, що їх не було на класичному місці —
обличчі. Вони розташовані нижче, під ямочкою між
ключицями. Та не лише це було дивним у вигляді
істоти. Зуби. Химера мала звичайний людський рот
з двома рядами білосніжних зубів. Утім, насправді
їх було більше: стирчали з ключиць, росли із
зовнішнього боку долонь, випиналися з кожної
кісточки пальців.

— То ти химера? — Софа не могла відвести
погляду від тих зубів.

— Так! Я прийшла на твій заклик! Перший за
стільки років! — істота зробила крок назустріч —
і стукнулася об невидиму стіну. Поглянула під но-
ги. — А, коло! Точно, я вже й забула. Так, так, дуже
розумно з твого боку. То що ти хочеш? Як тобі
допомогти? Яке твоє бажання втілити?

— Що?

— Що ти хочеш? — здавалося, істота зараз упа-
де на підлогу й почне ластитися, наче кішка. —
Я не надто сильна, але можу дістати багато цікавих
штукенцій.

— Ти справді химера?! — Софа обережно підій-
шла ближче й сіла на краєчок ліжка, не спроможна
стояти. — Як я це матері поясню? І це коло. Воно
навічно тут?